

Пролог

Коли я побачив Юліанну, то, чесно кажучи, вперше за багато років здивувався. Вона ж, схоже, взагалі впала в ступор. То бліднішала, то червоніла, а ще відкривала рота, як дурна риба, яку щойно викинуло на берег.;

Такий придуркуватий вираз обличчя не в'язався з її практично ідеальною фігурою. Вона могла бути класною секретаркою, ми б могли непогано розважитись, але...;

— Марто, вийди, залиш нас на одинці, — я усміхнувся своїй секретарці.;

— Добре, — кивнула Марта і пішла, прикриваючи за собою двері.

— Я... Ви... Чому... Як... — пробурмотіла «Юліанна».;

— А ти дійсно Юля, — я покрутив у руках її резюме, яке до цього лежало в мене на столі. — Коли побачив його зранку — трохи сумнівався, все ж, вчора в клубі ти виглядала дещо... інакше.

— Я...

Я поклав резюме, усміхнувся, клацнув на телефоні на вимкнення камер в кабінеті, встав з-за столу і пішов прямо до неї.

Вона ж навпаки зробила крок назад. На кожен мій крок до неї вона робила крок до стінки, аж поки її спина не торкнулась дверей, у які вона до цього і увійшла.;

Вже за секунду між нами лишалось лише пів кроку.;

Я подався вперед, до її вуха.;

— А парфум той самий, — прошепотів, викликаючи на її шиї зграю мурашок, а потім різко схопив за зап'ястки, і завів їх над її головою. — Зізнавайся, лялечко, як ти дізналась хто я, і хто тебе прислав?

— Я... Я...

— Не треба мені тут заїкатись, — прошепотів я, обпалюючи ніжну шию гарячим подихом. — Камери я вже вимкнув. Кажи зараз і, можливо, я тебе пожалію. Поки що я дійсно добрий.

— Але...

— Що це за парфум? — перебив я її, глибоко втягуючи повітря біля її шиї.;

— Це...

— Він тебе дешевить. На метелика ніби не схожа, але пахнеш як метелик, — продовжив я. — Хоча хто знає, які в тебе ще секрети. Якщо ти вчора забрела до нашого таємного клубу, то ти можеш бути як проституткою, так і наркоторговицею.;

— Що?! — вперше в її голосі прозвучало прямо таки обурення.;

— Ти завжди така небагатослівна? Такі в помічниці не годяться. Аж не віриться, що мені порекомендували тебе, лялечко, — я зазирнув їй в очі.;

— Я вже і сама не хочу у вас працювати! — пошепки прокричала вона на мене... Ого, схоже гонор прорвався. — Давайте я просто заберу резюме і вдамо, що цієї зустрічі не було! — її несподіваний перехід від захисту в атаку мене, щиро кажучи, здивував.;

— А хто тобі сказав, що я тебе відпущу, — хмикнув я, продовжуючи притримувати її за зап'ястки. — І взагалі, — я знов подався вперед, до її вуха, і продовжив пошепки, — я обіцяв, що... візьму тебе.;

Вона голосно скотнула слину.

— Будь ласка, відпустіть. Я нікому не скажу про клуб, обіцяю, — тихо пролепотіла вона.;

— А що мені? — я усміхнувся. — Я вільний багатий чоловік і можу робити, що хочу. Я не соромлюсь. А ось ти... Знаєш, вони там все фотографують.;

— Що? — в шоці перепитала вона. — Але як?...;

— Ти ж звичайна учасниця, авжеж, вони мають компромат, а що, ти думала в казку потрапила? — продовжив я. — Ні, дівчинко, ти потрапила в клуб, — усміхнувся я, знов втягуючи в себе аромат її парфумів. — І тепер ти нікуди не подінешся... Хіба що виграєш десять ігор підряд і тоді вони, за твоїм бажанням, зітруть всі твої фото. А до того моменту ти будеш грати, як і всі «сірі». Авжеж, якщо не хочеш, щоб вчорашнє розлетілось інтернетом.

— А ти?... — вона зазирнула мені в очі. — Скільки ігор з десяти наразі виграв ти?... І на тих фото... Там був і ти, хіба ти дозволиш їм їх розповсюдити?!

;#минулого вечора

— Ну що ж, схоже, більше ніхто не прийде, — заявив ведучий, подивившись на двері. — Значить, можна починати гру.

Я усміхнувся. Нарешті, ненавиджу очікування. Я приходжу сюди не для цього.;

Я хруснув кістяшками пальців і подивився на ведучого. Цей хлопець працював тут на постійній основі, однак чергувався з трьома іншими. Кожен з ведучих вів всього одну гру на місяць.;

Несподівано двері прочинились навстіж і в них буквально влетіла запихана дівчина років двадцяти трьох-двадцяти п'яти.;

— Фух, думала, не встигну! — заявила вона. — Я ж встигла, правда? — сказала вона дещо перелякано і подивилась на нас.

Ми сиділи на диванах навколо столу, на котрому була штука зі стрілкою і сектори з нашими ніками. Більша частина ніків була написана чорними літерами на білому фоні — це були звичайні гравці-здобувачі. Інші ж були написані чорним на золотому фоні — це були гравці-спонсори.;

— Ви отримали сповіщення? — запитав дівчину ведучий.

— Так, щось про якусь акцію, де я зможу отримати все... Я думала, це щось типу салону краси і якоїсь акції на все-все, я завтра йду в нову фірму і...

— Дівчинко, ти не туди потрапила, — я усміхнувся. — Краще вийди із зали і пошукай свій салон деінде.

— Всі, хто зміг дістатись зали для гри до початку гри мають доєднатись, — не погодився зі мною ведучий. — Дівчино, проходьте і сідайте в коло.;

— Що?...

— Проходь до нас, сідай в коло, напиши на вільному секторі якесь ім'я, а також вдягни браслет, який лежить перед тобою, — відповів я замість ведучого. — Не затримуй нас. Я не люблю, коли мене затримують.

— Сьомий, давай спокійніше, вона ж новенька, — поблажливо сказала Еліс і подивилась на дівчисько. — Проходьте, ми все вам пояснимо.

— Добре... — розгублено сказала вона і пройшла до нас, після чого сіла біля Еліс.;

— Ви маєте написати ім'я і покласти аркуш на незаповнений трикутник прямо навпроти вас, — продовжив ведучий.;

— Але...

— Будь ласка, не затримуйте гру, — сказав він жорсткіше.

— Добре-добре, — вона взяла маркер і написала там «Юліанна».;

Цікаво, це справжнє ім'я, чи вигадане? Розумна людина не напише справжнього імені за таких обставин. Хоча... Ця дівчина, певно, потрапила сюди через бота. Такі часто губляться.

— Сьогодні ми як завжди граємо в правду або дію, правила прості. Ви крутите стрілку і коли вона зупиняється, питаєте «правда або дія» в гравця, на якого вона вказала. Також не забувайте про браслети на ваших руках. Вони спрацюють, якщо ви обманете в свою чергу “правди”, і тоді будуть штрафні санкції як мінімум у вигляді позачергової дії, тож якщо обрали правду, кажіть правду, — продовжив ведучий. — Ну що, готові до гри?;

;

Вітаємо, любі! Ось і почалась викладка нашої восьмої спільної книги, нової дуже особливої історії майбутніх боса і підлеглої! Текст написаний вже на 1|3, тож ми як завжди гарантуємо вам стабільні щоденні оновлення! Додавайте книгу до бібліотек, діліться враженнями від перших глав, нам буде дуже приємно!;

Також не забувайте поставити кнзі;зірочку, якщо вона вам подобається, ваша підтримка нас надихає!

Глава 1. Юля. Якби я тоді знала...

Коли я перед Новим роком писала список бажань на рік наступний, загадала нову високооплачувану роботу. Звичайно, стара теж була нічого так, але хотілося якогось кар'єрного росту, та й шеф, хоч і був досить приємним чоловіком, щедрістю не відзначався. Мав звичку заощаджувати на всьому і скрізь шукати якусь вигоду.;

Я навіть не думала, що моє бажання так швидко здійсниться. Бо після свят шеф запросив мене до себе в кабінет і повідомив, що незабаром наша фірма переїде за кордон, до Польщі. Щось там, об'єднуються офіси, аби менше платити податків, я не дуже на цьому розуміюся.;

Частину працівників було звільнено, а іншим запропонували продовжувати працювати на тих же посадах або з підвищенням, але вже у Варшавському офісі. Звичайно, люди були в захваті. Усі, крім мене.;

— Вибачте, Валерій Михайловичу, — сказала я шефу, — але я не зможу переїхати.;

— Чому? — здивувався він. — Твій хлопець проти?;

У мене не було хлопця, але я б скоріше застрелилася, ніж комусь у цьому зізналася. З головою вистачає батьків і подруги, які постійно мене за когось сватають, бо 25 років — це на їхню думку, вже критичний вік, і скоро ніхто на мене не спокуситься. То ще не вистачало б, щоб і шеф почав перейматися моїм особистим життям. Він, звичайно, дядько хороший, але його порад я не потребувала.

— Батьки хворіють, не можу їх залишити самих, — я знизала плечима. — Часто потрібна допомога, щось купити, кудись їх відвезти, а я одна, братів-сестер та інших родичів не маю. Тому так...

— Шкода, — було видно, що Валерій реально засмутився. — Мені буде важко звикнути до нової секретарки. Хіба Женю взяти?;

— Так, Женя підійде, — я кивнула. Це була молода дівчина, вчорашня студентка, але дуже працьовита й організована. Плюс вона не мала ще чоловіка й дітей, тож, мабуть, з радістю погодиться на переїзд.;

;— А як тоді з тобою бути? — замислився шеф.

;— Ну, не знаю... — я й сама засмутилася. Бо одна справа — загадати бажання про нову роботу, а зовсім інша — стати безробітною і проводити час у пошуках.; — Може, в Центр зайнятості звернуся...

Валерій Михайлович на якусь мить задумався, а потім з радістю в голосі сказав:

;— Ні, ми зробимо інакше! У мене є хороший знайомий, він недавно обмовився, що шукає секретарку, ще й питав, чи не можу я когось порекомендувати. Але я нікого не мав на приміті, я ж думав, що ти поїдеш з нами до Польщі... Якщо ж на те пішло, то порекомендую тебе Вадиму. Зараз і напишу йому. Сідай пиши резюме.

;— Почекайте хвилинку, — я трохи занепокоїлася. — Скажіть хоч, чим та фірма займається. Бо може там щось таке, у чому я не компетентна... Ви мене порадите, а потім виявиться, що я їм не підходжу...

;— Та не хвилюйся, — він підсунув до мене ноутбук. — Давай, пиши резюме, я почекаю, і зразу відправлю. Вадим хороший хлопець, він власник медіакомпанії, там і телеканал, і радіостанція, здається, ще якісь журнали... А; ти ж маєш досвід роботи в поліграфічній сфері, воно майже одне й те ж саме...

“Нічого собі, — думала я, набираючи текст резюме. — Подумати тільки, телебачення, радіо, журнали... Мабуть, там цікаво працювати. Можна вживу побачити якихось зірок...”

Як тільки я закінчила роботу, Валерій Михайлович забрав ноутбук і почав писати рекомендаційного листа своєму знайомому. Я заглядала через його плече і виправляла помилки. Нічого собі, як він мене розхвалив! “Старанна, організована, дисциплінована, працьовита, з великим досвідом роботи у сфері журналістики...”

;— Але ваш знайомий може подумати, що я журналіст, а насправді це не так, — промовила я, та шеф заперечно похитав головою.;

;— Він шукає секретарку, це раз. А по-друге, те, що ти працювала у спорідненій з його фірмою галузі, а не десь, скажімо, в будівельній компанії, це велика перевага, менше доведеться тебе навчати. І по-третє, не похвалиш сам себе — то й ніхто тебе не похвалить. Ти згодна?

Я кивнула. Хтозна, що з цього вийде, але, спробувати мабуть, варто.

Хоча якби я тоді знала, чим усе це для мене обернеться, то навідріз відмовилася б відправляти своє резюме тому медіа-магнату...

...